

ELIAS OG MELOFFERET



Åh, er ikke det sant! “Herre, jeg tar imot.” Tar imot hva? Ethvert løfte som Han har gitt, det er mitt.

² Nå, før vi setter oss ned, la oss bøye våre hoder bare et øyeblikk, så jeg ikke glemmer å be over disse lommeterklærne her.

³ Vår Herre, vi er takknemlige til Deg i kveld for Sions sanger, for det gammeldagse Evangeliet som renser våre hjerter fra det onde, og for at de mest dyrebare løftene i Bibelen er våre. Ved tro tar vi imot dem. Og vi vet at Gud ikke gjør forskjell på folk. Og i den generasjonen som Paulus levde i, var folket . . . så mange syke. De tok med lommeterklær, forklær til ham, slik at han kunne ha dem på kroppen sin og ble deretter tatt fra kroppen hans til de syke og plagede. Og Skriften forteller oss at urene ånder gikk ut av folket, og plager forlot dem på grunn av deres tro på Herren Jesus. Gud, Paulus har vært borte i nesten to tusen år, inne i Ditt Nærvær. Den generasjonen gikk bort med ham, men Du er Gud for enhver generasjon. Nå har folket i kveld trodd på Deg, og vi overgir disse lommeterklærne og små tøystykkene til Deg i kveld og tror av hele vårt hjerte at Du vil besvare vår bønn, og de skal bli helbredet. Gi det, Herre. Vi sender det til dem til Guds ære i Jesu Navn, Hans Sønn. Amen.

⁴ Vær så god og sitt. Og de som la opp disse kan komme og hente dem rett umiddelbart etter avslutningen av møtet.

⁵ Jeg er så glad i kveld. Jeg har vært ute på fjellet der i dag, rett etter at jeg var ferdig med samtalene som jeg måtte ha, og dro bort for å be. Og hver gang jeg kommer inn i denne ørkensolen, gir det meg ønske om å komme mer tilbake. Men en ting som jeg er glad for i kveld, min kone . . . så mye som vi har vært sammen, og hun har sett de mektige visjonene fra Gud manifestert og finne sted. Hun var nede ved elven den dagen i Jeffersonville da Herrens Engel kom til syne for første gang, det ble omtalt i Associated Press over hele landet. Det har vært . . . det var 1933. Hun stod der, men hun hørte Røsten, men så ikke Lyset. Skjønt til og med fotografene så Lyset. Men hun var ganske ung da og rundt tolv år gammel, og hun så aldri Lyset. Hun la merke til menneskene, mange besvimte. Og det ble der bare rundt ett minutt og gikk deretter rett opp til himmelen igjen. Og avisene skrev en flott artikkel: “Mystisk lys kommer til syne over—over en lokal baptistforkynner mens han døper.” Gikk helt til Canada, kom i avisene i Canada.

⁶ Og så for omtrent tre eller fire år siden, da jeg var i Phoenix sist, jeg tror det var broder Jack Moore som var sammen med meg, at han liksom . . . Min kone er veldig beskjedne. Og så kalte

han henne uventet opp til plattformen, og hun holdt nesten på å besvime. Og hun kom etter at jeg allerede hadde kommet på plattformen, og salvelsen var der for et helbredelsesmøte. Og hun sa at det var første gang hun noen gang hadde vært i et slikt Nærvær. Og i forgårs kveld så hun Ham på plattformen, den første gangen hun noensinne har sett Ham, da Den stod her på plattformen. Og da jeg møtte henne på utsiden . . . hadde hun tårer i øynene, og hun sa: “Billy, for første gang i mitt liv, så jeg Den.” Hun sa: “Jeg . . . du ba for en kvinne, og” sa “jeg så Den komme rett foran henne og stod der bare et lite øyeblikk, beveget seg rundt dit du var. Og så, med en gang du stoppet å snakke, forsvant Den bort.” Så jeg er glad for det, at Den kom foran hennes øyne. Ser dere, den lille damen må gjennomgå mye, og derfor er jeg så glad for det.

⁷ Nå, i morgen kveld er helbredelsesmøte. Dere vet, vi har sagt denne uken at helbredelsesmøtene ville komme fredag kveld. Nå, kom i morgen ettermiddag, eller—eller tidlig på kvelden rundt klokken seks, slik at dere ikke forstyrrer resten av møtet. Og Billy, Leo, Gene og dem vil være her med bønnekortene, for å gi dere et bønnekort. Det er da vi bringer folket til plattformen og ber for dem. Nå er vi . . . jeg er . . . jeg må utføre de amerikanske møtene på den måten folket har blitt undervist, med håndspåleggelse. Nå, det er—det er Skriften, men det er en jødisk tradisjon. Det er ikke for hedningene, men hedningene videreførte det. Hedningen var: “Jeg er ikke verdig til at Du kommer under mitt tak, bare tal Ordet og min tjener vil leve.” Det er riktig. Men jøden: “Kom og legg hendene Dine på min datter, og hun vil leve.” Ser dere, det var deres tradisjon, det var ikke for hedningene.

⁸ Kveld etter kveld, og time etter time, gjennom dagen og natten, kommer Den Hellige Ånd og åpenbarer, går gjennom bygningen, taler ut hjertenes hemmeligheter. Dere ser det hele tiden. Det er for å la dere vite at Herrens Nærvær er her. Nå, hvis dere bare ville ta imot Det, ville dere blitt helbredet der og da. For all helbredelse som noen gang vil bli gjort for deg, er allerede fullbrakt, det har det vært i nitten hundre år. All frelse som dere noen gang vil motta, har allerede blitt betalt for, det er bare for dere å ta imot det. Det har vært nitten hundre år eller mer, siden frelsen kom for deg. Men legg nå merke til meg på møtene, jeg sier: “Vil det få dere til å tro?” Ser dere, tegn og under er ikke for helbredelse eller frelse, men det er for å la folket innse og forstå at Guds Nærvær er her. Så Han . . . hvis Han . . . Hvordan det kunne skje, det er et større mirakel. Vi begynner akkurat nå å se mirakler.

⁹ Nå, når det kommer til enkeltindividet, har det vært flere av dem som har stått opp fra bårer og rullestoler og slikt, og gått ut. Det er ikke akkurat et mirakel. Nei. Ser dere, selv Christian Science har det. Det kunne være en—en—en mental tilstand slik

at du kunne bli . . . forandre ditt tankesett. Nå, vi tror ikke det var det, for jeg tror det var tro. Men likevel . . .

¹⁰ Jeg var i Alsace-Lorraine, Frankrike. Jeg var i Paris. Og jeg dro ned til et sted hvor de hadde en død kvinne liggende der inne, hun var begravd. Og de gned på en stein der, og folk gikk inn der forkrøplede, med krykker, og la dem ned og gikk bort etter å ha gnidd på steinen over den døde kvinnen. Ser dere, hun var død, og hun kunne ikke gå i forbønn mer enn . . . Det finnes bare én mellommann mellom Gud og mennesket, og det er Kristus Jesus. Kommer fra en katolsk familie, jeg—jeg vet at de tror på—på mennesker som dør, at det er deres ånder som går i forbønn for dem; forskjellige, noen for politikk og noen for andre ting. For meg er det spiritisme. Jeg håper ikke jeg sårer følelsene deres, men jeg må være ærlig. Ser dere, alt som har samfunn med de døde er spiritisme.

De spurte meg om det i Mexico og sa: “Hva med Jesus?”

¹¹ Jeg sa: “Han er ikke død. Han oppstod igjen, Han er levende for evig.” Skjønner? Han er ikke død, Han lever. Resten av dem har gått over der, og Skriften sier at: “De som er der, kan ikke komme hit, og disse som er her, kan ikke dra dit.” Intet menneske har noen gang krysset eller kommer noen gang til å gjøre det. Så det avgjør det hvis . . . Jesus sa så.

¹² Men vi er klar over at disse tingene er i virksomhet. Så nå og hver kveld forsøker Den Hellige Ånd å få dere inn i Hans Nærvær her, ikke nærværet til en mann. En mann kan bare ydmyke seg selv, ved en gave kan han overgi seg til en bestemt sfære av Ånden som Gud kan åpne for dere. Men det vil aldri virke før du selv tror det og tar imot det, og da fungerer det. Ser dere, hvis dere satt der, og dere alle—dere alle hadde vantro, ikke trodde ett Ord av Det, så ville det aldri fungere.

¹³ Jesus, da Han kom til Sine egne, Sitt eget distrikt, kunne Han ikke gjøre mange mektige gjerninger på grunn av deres vantro. Og hvis Han ikke kunne gjøre det da, kan Han ikke gjøre det nå, på grunn av vantro. Ser dere, det er din tro.

¹⁴ Så det trengs deg og meg sammen med Den Hellige Ånd, for å få disse tingene til å skje; for å la meg glede meg, for å la deg glede deg over at Gud er her, som holder Sitt Ord.

¹⁵ Men når Den Hellige Ånd kan komme inn i møtet, oppfylle nøyaktig etter Skriften det Han sa ville finne sted i de siste dager, og gå ut over forsamlingen slik Han gjorde da Han var her, og skjelne selve hjertets hemmeligheter og tankene og motivene i hjerte og sinn, hvordan kunne noen tvile? Ser dere, det er et fullkomment mirakel, et større mirakel enn en forkrøplet som går, for det er umulig at det skjer uten åndelig kraft. Det må en åndelig kraft til for å gjøre det. Så, og da ser dere nøyaktig det som Bibelen lovet, og det de tro- . . . det vi tror. Det er et større mirakel enn roping. Ser dere, det er et større mirakel enn å tale

i tunger. Paulus sa det. Selv ekte tungetalsgaver av Den Hellige Ånd, det er et større mirakel enn det. Vi er ved det siste miraklet. Det er forutsagt på den måten av Bibelen.

¹⁶ Så, i kveld trenger du ikke vente til i morgen kveld for å komme gjennom køen for å få håndspåleggelse. Nå, det å legge hendene på deg utvirker ikke mer enn skjelningen av hjertets tanker; ikke så mye for meg. Da kan du bare ta imot det, holde fast ved det, det er ditt. Og tro det av hele ditt hjerte.

¹⁷ Men i morgen kveld, hvis du . . . Skriften sier: "Gå ut i all verden, forkynn evangeliet for enhver skapning; disse tegn skal følge dem som tror." Alle disse tegnene; og så til sist sa Han: "Hvis de legger hendene sine på de syke, skal de bli friske." Det er sant. "De som . . ." Det . . . Det vil følge de troende. Ja vel. Nå, vi—vi er troende, så derfor har vi kveld etter kveld med håndspåleggelse på de syke, og Gud har utvirket store mirakler ved dem. Vi har hatt store mirakler ved bønn over lommeterklærne. Vi har hatt store mirakler ved skjelningen av hjertets tanker. Ser dere, alt sammen virker til Guds ære. Det er ikke til et menneske, det er ikke til menigheten, det er til Guds ære. Guds ære!

¹⁸ Nå, før vi åpner Ordet nå for kvelden . . . Åh, vi kan snu sidene slik som *dette*, men Gud må åpne Det; for Skriften er ikke til egen tydning, men Den Hellige Ånd som skrev Skriften er Tolkeren av den. Så la oss bøye våre hoder nå mens vi ber. Og hvor mange ønsker å bli husket i bønnen, vil dere bare la det bli kjent ved oppløftede hender, hva enn det er? Åh Gud, se. Vi har alle behov, har vi ikke? Jeg er trengende også, venner. Jeg har løftet mine hender.

¹⁹ Himmelske Far, ydmykt og stille og ærbødig kommer vi inn i Ditt mektige opphøyede Nærvær, og vet at før én ting skjer, er Du her, fordi Du lovet å være det. Du sa før Du reiste: "Der hvor to eller tre er samlet i Mitt Navn, vil Jeg være midt iblant dem. Og dersom de blir enige om en enkelt ting, og berører en ting, ber, så skal de få." Herre, for å bringe Ditt løfte til dette, de frikjøpte av Ditt Blod, ber jeg om at enhver mann, kvinne eller barn som løftet sine hender i kveld, Du kjenner deres hjerte, må de motta det de ber om. Gi det, Herre.

²⁰ Vi er et trengende folk. Vi vandrer i en mørk verden med en stor fiende av Deg, som vi ikke kunne ha kjempet imot i det hele tatt hvis det ikke var for Din Hellige Ånd. Derfor stoler vi på, tror og handler i tro på at Han vil gå foran oss og rydde veien. Så mange snarer langs veien, lagt for våre trette føtter, men vi prøver å følge de Blodige fotsporene til Ham som beseiret døden, helvete og graven.

²¹ Led oss i kveld ved Din Hellige Ånd, Herre, til Ordene som skulle bli sagt, led så Ordene til hjertet som trenger Dem. Så, Herre, må vi på slutten av møtet og vi skal gå til våre forskjellige hjem, må vi igjen kunne si som de som kom fra Emmaus: "Brant

ikke våre hjerter i oss da Han snakket til oss langs veien?” For vi ber om det i Jesu Navn, og for Hans skyld. Amen.

²² Til dere som skriver ned Skriftstedene, slå opp sammen med meg nå i Første Kongebok. Jeg ønsker å lese ett avsnitt fra det 17. verset . . . 17. kapitlet, rettere sagt, og jeg skal begynne med det 14. verset. Lese det 14., 15. og det 16. verset av det 17. kapitlet av Første Kongebok.

For så sier HERREN, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom, og oljekaret skal ikke være tørt, fram til den dagen . . . HERREN sender regn på jorden.

Så gikk hun bort og gjorde etter Elias ord. Både hun og han og hennes husfolk spiste dag etter dag.

Men melkrukken ble ikke tom, og oljekaret ble heller ikke tørt, etter det HERRENS Ord som han hadde talt ved Elias.

²³ Det må ha vært nesten dagslys da hun våknet. Hun snudde sitt slitne hode på puten da hun hørte en klagende, liten gråt på andre siden av rommet. Og hun hadde ikke klart å sove hele natten, hun hadde kastet seg fram og tilbake på grunn av denne store tragedien. Den lille gutten hadde våknet igjen, hadde ikke sovet mer enn tjue eller tretti minutter, og jeg kan høre hans lille stemme si: “Mamma, vil du ikke gå og se i spiskammerset igjen og se om det ikke bare er ett lite stykke brød? Jeg er så sulten! Jeg klarer bare ikke å sove.”

²⁴ Og idet hun så inn i det lille ansiktet hans med . . . hans små, innsunkne kinn, og hans små øyne som begynte å bli gule, hans lange hår hang nedover av mangel på klipp, hans lille, fillette nattskjorte; de store tårene fra øynene hennes dryppet ned på det lille ansiktet hans, idet hun klappet han på kinnet og sa: “Kjære, prøv å sove og forstå.”

²⁵ Det hadde gått tre år uten at det hadde kommet regn på jorden. Hun knelte ned på gulvet, jeg kan se henne idet hun ropte ut til Gud, hun sa: “Å Herre Gud, Jehovah, Du er våre fedres Gud, Du har gitt mat til Dine barn og tatt hånd om dem gjennom årene. Og jeg har prøvd å leve ærlig og oppriktig for Deg, og nå er jeg her og ser den lille gutten min rope etter noe å spise og har ingenting å gi ham. I mange uker nå har vi rasjonert ut maten for å ha ett måltid hver tredje eller fjerde dag, og nå er alt sammen borte, bortsett fra en liten håndfull med mel og bare en skje med olje. Og jeg prøver å spare det til morgengry, slik at vi ikke trenger å dø mens det er natt. Hva har jeg gjort, Å Gud? Jeg, Din tjenerinne, har levd trofast. Mannen min gikk bort i et slag, Herrens slag, og jeg har vært en enke i mange år nå, og jeg har prøvd å leve rett og holde Dine Bud. Og hvis det er min tid til å reise, så gjør ikke det meg noe; men den lille gutten min, det bare knuser mitt hjerte å høre ham trygle om noe å spise, uten noe å gi ham.”

26 Da hun var ferdig med å be, reiste hun seg opp. Han hadde sovnet en liten stund igjen. Og hun hadde armene sine løftet, og den fillete nattkjolen som hun hadde på seg, var det nesten ikke noe igjen av. Hun går til vinduet og ser ut, og det er like før dagen gryr. Åh, det var så varmt!

27 Dommens varme vinder blåste over en nasjon som hadde glemte Gud. Det var under Akabs regjeringstid, Israels mest hjerteløse og ondskapsfulle konge. Og han hadde giftet seg med en synder, Jesabel, som var en avgudsdyrker. Og et blandet ekteskap som det er aldri vellykket, det kan det ganske enkelt ikke bli, enten vil kvinnen komme mannens vei eller så vil mannen gå kvinnens vei. Og hun var en veldig attraktiv, ung kvinne, og Akab, bare en slags lunken troende, hadde gitt etter for hennes ideer og sa: "Åh, vel, religion er ingenting for meg, jeg er en konge." Og lenge hadde de revet ned Guds altere og satt opp altere for Baalim, eller Baal, rettene sagt. Og ropet mot den sanne religion hadde vært så høyt at predikantene hadde gitt etter for det store presset.

28 For en stund siden kom jeg med en uttalelse om forkynnere, eller noe annet den dagen, og en gruppe møtte meg og sa: "Broder Branham, forsamlingene våre bare presser oss!" Det er det som forårsaker det, forsamlingen vil gå ut hvis forkynneren ikke behager dem.

29 Og forkynnerne hadde lenge vært under Kongens innflytelse, siden synd var tillatt, var det var ingen grenser. Dette er et veldig bra bilde på i dag, fordi nasjonen hadde godkjent slike ting, folket ønsket å være populære. De tenkte: "Så lenge nasjonen sier det, er det helt i orden." Akkurat det samme sier de i dag: "Så lenge nasjonen sier at det er i orden å selge øl, så er det helt i orden å drikke det. Hvis nasjonen tillater kvinnene våre å kle seg halvnakne langs gaten og loven ikke setter dem inn, ja, så er det helt i orden å gjøre det." Det er kanskje i orden for nasjonen, men i Guds store bøker er du ansvarlig og vil måtte svare innfor Gud. Men de hadde falt, måtte gi etter for presset.

30 Og nasjonen hadde fremgang, og de tenkte at fremgang var et tegn på at Gud var med dem. Det er ikke sannheten i det hele tatt. Gud vil komme til deg . . .

31 Det er et gammelt ordtak, et ordtak som vanærer Gud, som sier at "Gud hjelper dem som hjelper seg selv". Det er vanærende mot Gud! Gud hjelper dem som ikke kan hjelpe seg selv. Han er Gud for dem som trenger nåde. Og Han er en nådig Gud. Og det ordtaket som sier at "Han hjelper dem som hjelper seg selv", hvis du kan hjelpe deg selv, så trenger du ikke Hans hjelp. Men Han hjelper dem som ikke kan hjelpe seg selv.

32 Men nasjonen hadde tenkt, at så lenge de spiste godt og var velkledde, så var alt helt i orden.

33 Men det var en som fremdeles var gammeldags, som trodde at det var en Gud som var gammeldags, trodde at det var en Gud som holdt Sitt Ord, trodde at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud var hellig og krevde total overgivelse til Hans hellighet. Men Jesabel og hennes modernistiske stab hetet ham. Han var pastoren deres, men de trodde ikke på det. Derfor måtte han gjemme seg for å beholde livet.

34 Og Gud hadde sendt ham opp på fjellet og sa . . . ga ham et budskap og sa: "Gå ned og si til den onde kongen: 'SÅ SIER HERREN.' Det kommer ikke til å regne, eller ikke engang duggen vil falle før du ber om det." Overlot det til Elisass munn å be om regn, da det var tid for det; han hadde nøklene til himmelen, han kunne lukke den eller åpne den. Og Han sa: "Jeg vil at du skal gå ut fra ødemarken . . . fra denne . . . inn i ødemarken, rettere sagt, ut av dette kaoset. Gå ut fra dem. Du har forkynt for dem, og de vil ikke høre på deg, og de blir stadig verre. Gå ut i ødemarken og sett deg ned der ved bekken Krit, og Jeg vil . . . allerede befalt ravnene å ta hånd om deg." Åh, hvis ikke folket vil, har Gud kråker som kan gjøre det!

35 Johannes sa: "Gud kan reise opp barn for Abraham av disse steinene."

36 Jesus sa: "Dersom de tier, skal steinene straks rope ut."

37 Gud kan gjøre hva Han vil. Han sa: "Jeg har befalt ravnene, og de vil gi deg mat." Og de brakte kjøtt og brød til ham.

38 Noen sa en gang: "Hvor fikk de tak i det, broder Branham?"

39 Jeg sa: "Jeg vet ikke. Det eneste jeg vet er at de hadde det med seg. De fikk det fra det samme stedet som Jesus gjorde da Han tok fem fisker og . . . eller fem små brød og to fisker og ga mat til fem tusen. Det kom fra den samme Allmektige Guds skapende hånd." De hentet fisk og brød til ham, kråkene, satte seg ned og ga det til Elisa, og han spiste det og bøyde seg ned og drakk fra kilden. Gud lot profeten Sin hvile.

40 Åh, jeg er så glad for at Gud har en frelsesmåte! Og da de mente at han var gal: "Den gamle profeten, en gammel gledesdreper", prøvde alltid å ta gleden fra de små, lykkelige festene de hadde, fortalte dem at det var synd. Og Gud . . . han fulgte Guds oppdrag, gikk opp i fjellene og satte seg ned på et sted i høyden, det tørreste stedet i landet. Men Gud lot bekken renne. Og der nede gikk de og vansmektet etter vann.

41 Dere vet, Gud har en måte å svare på bønn. Denne unge kvinnen hadde levd trofast. Hun hadde ikke giftet seg igjen, hun holdt seg enslig for å møte ektemannen sin i herligheten. Hun var en hederlig kvinne. Og i ukevis hadde krukken gått nedover, nedover, og hun ba hele tiden, og likevel så det ikke ut som det var noe håp i sikte noe sted.

⁴² Dere vet, vi kunne lære noe ut fra det. At hvis du har bedt og oppfylt alle kravene som Gud krever av deg, og Han fremdeles er taus, Han sier ingenting, og skjønt du har oppfylt alle kravene, nå, hva skjer da? Hvis du vet at du har oppfylt Hans krav, og du har gjort alt som du vet å gjøre, så vakler ikke troen, den bare står stille og tenker positivt. Troen tar sitt evige grep rundt Tidenes Klippe og rikker seg ikke.

⁴³ Den flotte karen som heter "tro"! Jeg har ofte sagt: "Troen har hår på brystet." Når han taler, så tier alt annet stille. Når troen sier: "Hold munn!" så stopper alt, for han er sjefen.

⁴⁴ Og hun hadde oppfylt ethvert krav. Hun hadde levd rent, hun hadde levd anstendig, hun levde ærbart, og hun hadde oppfylt alle Guds krav. Men det så ut til at Han var taus. Gud gjør det noen ganger for å prøve deg, for å se hva slags reaksjon du vil få. Ikke glem det!

⁴⁵ Hvis du går over plattformen, du blir bedt for, og hender blir lagt på deg, og det ser ut som ingenting skjer, så stopper ikke det troen det minste, du har oppfylt Guds krav. Nå, hvis du har oppfylt dem! Nå, hvis du skjuler noe for Gud, vet du at ditt hjerte fordømmer deg . . . Og vi vet: "Hvis vårt hjerte ikke fordømmer oss, så får vi." Nå, men hvis vårt hjerte fordømmer oss, så er det ingen vits i å komme over plattformen, det er ingen vits i å be Gud om noe, for du har ikke tro til å motta det. Men når du har oppfylt ethvert krav som Gud krever, så trer troen frem der og sier: "Gud er Gud! Jeg har oppfylt kravene."

⁴⁶ Skriften sier: "De som venter på Herren skal få ny styrke, de skal stige opp med vinger som en ørn, de skal løpe og ikke bli trette, gå og ikke bli slitne." Som sangen sier: "Lær meg, Herre! Åh, lær meg Herre, hvordan vente." Rens min sjel i Golgatas Blod, oppfyll ethvert krav, brenn alle broene rundt og si: "Nå, Herre, ingenting i mine armer jeg bringer, ene og alene til Ditt Kors jeg meg klynger. Du lovet det, Herre." Det er den slags tilstand, grunnen til at folk tror at jeg er en isolasjonist. Men i rommet, eller i utkanten av ødemarken, det er tilstanden du må komme inn i før du går opp på denne talerstolen her. For satan kaster stadig inn demoner for å prøve å forstyrre noe. Og du er nødt til å holde deg tett inntil Korset, ikke stole på din egen evne, dine egne tanker, bare lene deg på den evige Arm. Gjør ikke krav på noen intelligens, gjør ikke krav på din egen forstand, du bare åpner deg selv og lar Den Hellige Ånd tale. Det er tilstanden Gud vil ha Sin Menighet i. Kom inn i den tilstanden.

⁴⁷ Gud prøver deg. Enhver sønn som kommer til Gud må først bli prøvd, tuktet, for å se om han kan tåle tukt. Hvis vi går opp og sier: "Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn, at Han døde for mine synder og stod opp igjen den tredje dag. Han ble såret for mine overtredelser, knust for mine misgjerninger. Straffen lå på Ham for at jeg skulle ha fred, og ved Hans sår er jeg helbredet."

Når du sier det, med en bekjent . . . alle dine synder og dine misgjerninger og dine evner og alt som du har legges på alteret. Så, der, uten noe i dine armer, vil satan skyte alle de piler han kan på deg. Men så, hvis du vender deg bort derfra og sier: “Vel, kanskje jeg ikke ble frelst, kanskje jeg ikke ble helbredet,” så vender deg bort fra Det, sier Bibelen at dere er “uekte barn og ikke Guds barn.”

⁴⁸ Gud prøver enhver Abrahams sønn slik Han gjorde med Abraham, for vi er Abrahams ætt. Ved å være døde i Kristus, så er vi Abrahams sæd og arvinger ifølge løftet. Abrahams sæd, det er den ånd Abraham hadde. Han hadde blitt gitt løftet. Og hvis vår far stolte på Gud og tok et løfte, en umulighet, og holdt fast på det i tjuefem år før det i det hele tatt ble manifestert, ble sterkere hele tiden, så er hans ætt akkurat som faren. Uansett hva som skjer, når vi blir bedt for, er saken avgjort! Når vi får alt ut av veien, har oppfylt alle kravene, får alt ut av veien, be så Gud og stå der, og vit at du kommer til å motta det.

⁴⁹ Gud prøvde Job på den måten. Da Job ba om nåde, ofret et offer for barna sine, det eneste profeten hadde var et brennoffer. Men det var alt Gud krevde.

⁵⁰ Gud krever ikke en utdanning og en masse tøv, Han krever et overgitt hjerte til Hans vilje. Han ber deg ikke om å kle deg på en bestemt måte, eller—eller gå på bestemte ting, eller til bestemte fakultet eller grader. Han ber om en ydmyk, angrende, knust ånd, og et villig hjerte til å motta Ham.

⁵¹ Han prøvde Job, og for å se hva slags reaksjon Han ville finne i ham. Men da Han tok sauene hans og tok oxen hans og tok kamelene hans og tok barna hans: “Jeg vil se hva Job sier nå.”

⁵² Og han sa: “Herren ga og Herren tok, velsignet være Herrens Navn.”

⁵³ Han fant det Han hadde fortalt satan at Han hadde i Job: “Ingen er som ham på jorden.”

⁵⁴ Så begynte torden å drønne, lyn begynte å blinke. Ånden kom over profeten, og han ropte: “Jeg vet at min Gjenløser lever, og i de siste dager vil Han stå på jorden. Selv om likormene ødelegger denne kroppen, skal jeg i mitt kjød skue Gud; Ham jeg skal se for meg selv, mine øyne skal se og ikke en annen.”

⁵⁵ Han prøvde hebreerbarna for å se hva slags reaksjon de ville få. De hadde vitnet blant hedningene at “Det var en levende Gud, det var en Jehova Gud, og at Han var Himmelens Gud og jordens Gud, og Han holdt hver sjel i Sin hånd.” Så Gud lot dem bli prøvd. Og de hadde oppfylt alle kravene, de hadde bedt seg igjennom og fått alt ut av veien. Og de ville ikke knele ned for Kongens billedstøtte. Og han varmet opp ildovnen syv ganger hetere enn den noen gang hadde vært. Og uten tvil forsøkte satan å fortelle dem: “Dette er veiens ende.” Jeg liker måten de snakket på: “Vår Gud er i stand til å utfri oss fra ildovnen, men hvis Han

ikke gjør det, kommer vi ikke til å bryte Guds Bud. Vi vil stå trofaste! La vår tro runge ut gjennom årene som kommer, at vi forble trofaste mot Guds løfte.”

⁵⁶ “Min Gud er i stand til å helbrede meg fra *dette*.” Eller: “Min Gud er i stand til å få meg opp av denne rullestolen. Min Gud er i stand til å gjøre *dette*. Men jeg har tatt imot Ham som min Helbreder. Jeg har bekjent mine synder (min vantro) og bekjent at jeg tror at Han er min Helbreder. La komme og la gå hva som vil. Hvis jeg ikke er frisk i dag, vil jeg bli det i morgen; hvis jeg ikke er det i morgen, vil jeg bli det neste år. Herren ga og Herren tok, velsignet være Herrens Navn!”

⁵⁷ Åh, der var det! Og da de gikk inn i ildovnen, under prøvelse, under en test, forble de trofaste til enden. Men Gud var der i siste øyeblikk, og Han fridde dem ut. De visste at de hadde bedt seg igjennom, syndene deres var bekjent. De visste at de hadde oppfylt ethvert krav, og likevel virket Han å være taus. Han er bare taus for å teste deg, for å se hva du virkelig er, hva som er på innsiden av deg, se om du virkelig mener fra ditt hjerte det du sier med leppene dine. La det gå dypt. Vi kan si det med leppene våre, men er det hjertet vårt som sier det?

⁵⁸ Nå, da denne lille kvinnen visste at hun hadde oppfylt alle disse kravene, og fremdeles var Gud taus. Virket som Han ikke brydde Seg om henne engang, at Han ikke brydde Seg om hun levde eller døde. Men Gud arbeidet hele tiden. Hun visste ikke om det, men Gud hadde fortalt Elias. Han tørket ut bekken, strakk ut hånden Sin og stoppet bekken fra å renne. Og Elias sa: “Herre, hvorfor stoppet den?”

⁵⁹ Han sa: “Jeg har befalt en enke å gi deg mat.” Han hadde allerede befalt henne, hun visste det ikke.

⁶⁰ Han kan ha befalt et vitnesbyrd om din helbredelse av deg; du vet det kanskje ikke, men bare hold fast. Når du er sikker på at du har oppfylt alle kravene, når du vet at du har gjort alt du vet å gjøre og lagt deg selv fremfor Gud, så er det bare én ting å gjøre, å holde fast ved Hans løfte da. Bli der! Gud lovet å svare, Han vil gjøre det. Du vet ikke hva Han har befalt, hvilken engel, eller *hva* du skal gjøre. Det kan være denne kvelden, før helbredelsesmøtet starter i morgen kveld. Gud kan ha sett din tilstand i dag, Han kan ha hørt din bønn.

⁶¹ Jeg syntes så synd på disse døde og stumme menneskene. Jeg ønsker å legge hendene på dem og be for dem, begynte å stoppe i går kveld, men jeg sa at det ikke ville være rett for resten av dem. Men hvordan vet jeg at det ikke er en taus Gud et sted som kjenner hjertet, disse menneskene har oppfylt Guds krav, og de er klare, og det er en engel her i kveld for å utfri dem fra all deres lidelse? Hvordan vet jeg? Gud kan ha gitt befaling om deres helbredelse i kveld. Enten jeg ber for de syke eller ikke, vil de få det, fordi Gud har befalt det. Vær sikker på Gud og hold så fast,

oppfyll Hans krav. Gud vet hvordan gjøre de rette tingene, vet hvordan gjøre det på den riktige måten.

⁶² Nå, det er en veldig underlig ting at Gud ville sende Sin profet til en enkekvinnes hus. Hvilket sted! Men hun må ha vært en virkelig ærbar kvinne, ellers ville Han aldri ha sendt Sin profet dit. Åh, hvis en person var verdig, måtte være en verdig person for å livnære en mann som Elias.

⁶³ Husker dere, det var Sakarias, i hans hus, at han hadde vært sann og trofast, ventet på at Gud skulle gi dem et barn, og Engelen Gabriel kom til huset. Det var jomfru Maria som hadde levd rent og anstendig og ventet på et Guds løfte, som Han sendte en Engel til.

⁶⁴ Snakk om å løpe rundt med verden og flørte med verden, og så forvente å se engler og mirakler som skjer, det er utenfor Guds program. Du må leve rett. Rens opp i huset, rens opp i vanene dine, rens opp i verdens ting, kvitt deg med kortene dine og dine verdslige forbindelser, gjør deg klar, og da kan Guds Engel tale og si: "Frykt ikke, det er Meg." Da begynner ting å skje. Men han . . .

⁶⁵ Den lille kvinnen var på kne og ba uten å vite at profeten kom gående nedover fjellet. Han hadde fått en visjon om hvor han skulle gå. Gud leder ikke Sitt folk i blinde, Han forteller dem hvor de skal gå. Han kikket inn i byen. Åh, det var fryktelig. Folk sultet til døde, og de skrek etter vann, og sultne mennesker. Det er en refleksjon av umoral. Det er en refleksjon av synd.

⁶⁶ Og denne nasjonen er ille ute. Du kan ikke . . . balansene, selv ikke naturloven vil la den slippe unna når vi—når vi sløser bort penger på et utsvevende liv, og halvparten av verden dør av sult (de er alle mennesker som Kristus døde for).

⁶⁷ Det er grunnen til at misjonsfeltet ligger på mitt hjerte. Dere har fantastiske forkynnere her i Phoenix og over hele De forente stater og steder, menigheter på hvert hjørne, store Guds menn, helbredelsesmøter, store menn som Oral Roberts og andre store menn som forkynner. Og det er mennesker der ute som dør i tusentall hver dag, som aldri har hørt om Navnet Jesus. Fattige, små, skitne, sultne negere, langt der nede i Afrika, og over i India, små mennesker som ligger døende på gaten, som ikke engang vet hva "Gud" betyr. Og så kranbler vi om små forskjeller i religiøs tro. Åh, det er bare ikke helt rett (jeg synes ikke det, venner), hvis det er på ditt hjerte å se det.

⁶⁸ Nå, legg merke til denne fattige, lille kvinnen, etter at hun hadde sett ut av vinduet og så at det var like før dagen grydde, lite visste hun hva som ventet henne. Hun trodde det var døden for henne og den lille gutten hennes. Så jeg . . . Mens hun sover, la oss bare se på henne et lite øyeblikk. Hun går, etter at hun ber, og hun stryker håret hans bort fra øynene hans og sier: "Kjære, lille deg, du ligner så mye på din kjære, gudfryktige far. Hvordan

han stolte på Gud! Hvordan han ga livet sitt for Israels sak ute på slagmarken! Og du ligner så mye på ham. Og, kjære, jeg vet ikke hvorfor de uskyldige lider med de skyldige, men de gjør det.”

⁶⁹ Denne nasjonen, kristne, vil lide på grunn av urettferdighet i politikken, vil få hele nasjonen til å lide.

⁷⁰ Nå kan jeg se henne gå inn og si: “Jeg vil lage et lite brød nå. Jeg har akkurat nok igjen til ett lite stykke brød, og når vi har spist det, så vil vi dø.” Så går hun inn i rommet og tar melet ut fra melkrukken. Jeg kan se at hun børster av den med den lille, senete hånden mens hun tar det ut av krukken det lå i; banker det ut, hvert minste lille støv, og hun får til slutt akkurat nok til ett lite brød; går bort til det lille karet og løfter det opp og tømmer hver minste oljedråpe ut av det, omtrent en skjefull.

⁷¹ Nå, melet, alle de tingene har en betydning. Mel symboliserte “Kristus”. Kristus var melofferet. Da de malte melet til svingeofferet, for Kristus, som var Kristus i svingeofferet i Det gamle testamentet, så malte de det med en bestemt type brynestein, for at hver minste lille del av melet måtte bli skåret på samme måte, fordi Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig.

⁷² Dere husker da noen av skolene der oppe ikke visste forskjellen på gresskar og erter, og kastet noen ville gresskar i en ertesuppe for å koke det, og de ropte ut: “Det er død i gryta.”

⁷³ Elias tok en håndfull mel, kastet det ned i gryta og sa: “Spis!” Hva gjorde melet? Melet i gryta forandret det fra død til liv; fra en dødgivende kilde til en livgivende kilde.

⁷⁴ Det er det samme det er i kveld når det er død i karet ditt. Kristus, kastet ned i ditt kar, fører deg fra døden til Livet. Kristus gjør forskjellen. Kommer inn i menneskehjertet, åh, Han gir en fred som overgår all forstand. Og Det gir også Ewig Liv: “Den som tror på Sønnen har Ewig Liv og skal aldri gå fortapt.”

⁷⁵ Nå, hun tok melet som symboliserte Kristus. Og Kristus er Ordet. “I begynnelsen var Ordet, Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” Kristus, Melofferet! Så gikk hun og hentet oljen. Og *oljen* symboliserer “Ånden”. Så puttet hun Ordet og Ånden sammen og begynte å blande Det sammen.

⁷⁶ Åh, noe må skje når det finner sted! La det skje i kveld at Ordet som jeg forkynner synker ned i ditt hjerte. La så Den Hellige Ånd komme inn der og begynne å blande Det sammen. Se hva som skjer når du putter Ordet og Ånden sammen! Jesus sa til kvinnen ved brønnen: “Kvinne, Jeg sier deg, tiden kommer og er nå, da Gud krever tilbedelse i Ånd og i Sannhet.” Og Han er Sannheten.

⁷⁷ Melet, se hva hun gjorde, hun blandet Ordet og Ånden sammen. Mange mennesker har Ånden uten Ordet, noen har

Ordet uten Ånden. Men ta, sett Dem korrekt på deres plass, det er en brødbit på vei! Det er noe som holder på å ta form.

⁷⁸ Den stakkars lille enken visste ikke hva hun gjorde, men Gud sa til Elias: “Jeg har befalt henne.”

⁷⁹ Og Elias er på vei over brosteinene, kommer ned for å se visjonen sin oppfylt et eller annet sted. Og her står hun der, hun tørker tårene med det fillete, gamle kjoleermet sitt og sier: “Å Jehova Gud, troen min har aldri sviktet, og den vil ikke svikte. På en eller annen måte, jeg vet ikke hvordan alt dette er, men vi har lært at alle ting virker sammen til det gode.” Hun blandet dette lille melet sammen, hun fikk laget i stand og klappet sammen det lille brødstykket. Hun sa: “Nå er det på tide at jeg går ut og finner litt ved.” Hun går tilbake og åpner døren og sier: “Å Herre, den stakkars, lille, sultne magen som ligger der, og jeg har ikke spist på to eller tre uker. Jeg har gitt ham brødstykket mitt.”

⁸⁰ Det er en mor, en mors kjærlighet for sitt barn. Det er ingenting som den, utenom Guds kjærlighet. “En mor kan glemme sitt diende barn, men Jeg kan aldri glemme deg. Navnene deres er risset inn i Mine håndflater.” Hvordan kan Han glemme deg? “Jeg vil aldri svikte deg, eller aldri forlate deg. Jeg vil være med deg alltid, helt til verdens ende.”

⁸¹ Hun ser på barnet sitt, kanskje hun listet seg tilbake og kysset den lille pannen hans. I tilfelle hun besvimte og døde på utsiden. Hun går ut. Det begynte nettopp å . . . solen begynte å komme opp over de judeiske fjellene. Og hun ser at solen begynner å tittle frem. Langt nede i gaten hører hun banning og spetakkel. Og hun går ut på gårdsplassen og, merk dere, hun plukket opp to pinner (ikke en armfull), *to* pinner. Hva er det? “Korset.”

⁸² Nå, alle vet, noen av mine indianervenner her vet, eller en hvilken som helst jeger, at den korrekte måten å få et bål til å vare, er å krysse to pinner, to tømmerstokker, tenne på den rett i midten og bare fortsette å skyve endene innover. Det vil vare hele natten. Mange ganger har jeg ligget i villmarken med to pinner, ikke større enn *det*, og holdt varmen hele natten. Akkurat nok til å holde varmen, holde det brennende rett i midten av den.

⁸³ Nå, hva skal hun gjøre? Tenne på disse to pinnene. Og Ordet og Ånden har brakt selvoppofrelse på korset, klar for tjeneste, klar for liv. Tar Ordet og Ånden, det er hennes tro på Guds Ord ved Den Hellige Ånd, leder henne til å ofre alt annet til Korset. Og da hun hadde tatt pinnen under armen, *to* stykker, og begynte å gå tilbake, hun begynte å gå tilbake, og da kom det en stemme fra porten: “Dame.”

⁸⁴ Rett før det, kom en gammel, kanskje skallet og med ubarbert grått skjegg hengende nedover og håret hengende nedover, en liten kjepp i hånden, et gammelt saueskinn eller noe bundet om seg, gående nedover gaten og sa: “Herre, det er et bestemt lite,

hvitt gjerde. Det vil være en nydelig, ung kvinne der” (hun må ha vært ung, gutten var ung) “ute i bakgården. Du fortalte meg at det var enken som skulle livnære meg. Nå, hvor er hun? Jeg vil fortsette å gå.” Ånden leder ham *denne* veien, snur ham så rundt. Åh, det er så vidunderlig hvordan Guds sønner er ledet av Guds Ånd. Uansett hvor tåpelig det høres ut, er de ledet! Hun går . . . Han går nedover en gate og opp en annen, ned en gate og opp en annen.

Etter en stund, sa Ånden: “Se til høyre for deg.”

⁸⁵ Og han ser seg rundt slik som *det*, akkurat som Han gjør her på plattformen, kveld etter kveld. Åh, Gud er fremdeles den samme! “Se til høyre for deg, til venstre for deg, det er noen som ber som trenger det.”

⁸⁶ Og han kikket til høyre for seg. “Se her, der er et lite, hvitt gjerde. Det er helt riktig. Jeg kommer ikke til å bevege meg herfra, for der står det gamle treet. Og der er alt akkurat slik jeg så i visjonen.” Døren åpnes, og en liten, tynn kvinne kommer ut.

⁸⁷ Nå, husk, hun skal bare plukke opp to pinner. Hun kunne ikke ha plukket opp tre, trengs to for å lage Korset. Hun plukket opp to pinner og la det på armen, og hun begynte å gå tilbake og tenkte: “Jeg skal ha det lille brødet klart når lillegutt våkner. Og så vil jeg mate ham med det, jeg vil ikke spise noe selv. Og jeg vil legge den lille gutten min i armene mine, og der vil vi sitte og dø.” Og hun begynte å gå mot huset.

⁸⁸ Hun hørte en fremmed stemme på andre siden av porten som sa: “Kvinne, vil du gi meg litt vann i et beger?”

⁸⁹ Og hun snudde seg, og hun tenkte: “Det står en vennlig, gammel mann ved porten.” Hun studerte ham grundig og tørket kanskje tårene fra øynene sine, det var ganske tidlig ennå. Dere vet, Gud gjør ting så underlig. Hun var villig til å ofre. Vann var en stor mangelvare, det hadde ikke regnet på tre år og seks måneder.

⁹⁰ “Vil du gi meg . . .” Kanskje Gud ba ham om å si det, se hva hun ville gjøre, teste reaksjonen hennes. “Vil du gi meg bare litt vann i et beger?”

⁹¹ Og hun kikket på ham. “Han høres annerledes ut. Det er noe ved den gamle mannen som jeg synes synd på.”

⁹² Enhver troende i Gud vil dele med hverandre til det aller ytterste. Ja. Det er en ting ved pinsevenner, de er villige til å gi skjorta si for Saken. Det er riktig. Det er sannheten. Det er noe fint, en av de fine tingene ved dem. Det er de som gir mest i verden, for de vet at disse jordiske eiendelene ikke har noen verdi. De samler sine skatter oppe i Himmelen, for de reiser opp dit en av disse dager.

⁹³ Og så denne kvinnen, hun sa: “Jeg vil bare dele vannet mitt. Vi kommer til å dø, så jeg vil ofre vannet mitt og gi det til denne

vennlige, gamle gentlemannen som står der, for han ser tørst og sliten ut.” Hun sa: “Jeg skal hente det.” Og hun begynte å gå.

⁹⁴ Og igjen hørte hun stemmen si: “Og i din andre hånd, vil du hente et lite brødstykke til meg?” Åh, du store! Nå, hva nå?

⁹⁵ Hennes siste håp for barnets liv. Det siste håpet de hadde, og brødet ville være borte, oljen borte, alt ville være borte nå. Men hun kikket seg tilbake, og hun undret seg. Hun sa: “Jeg har bare litt mel igjen i en krukke. Jeg hadde akkurat nok olje til at jeg fikk fuktet det, og jeg har allerede tilberedt det, eller, jeg har blandet det. (Jeg har blandet Ordet og Ånden sammen der inne. Jeg har Korset her å legge det på, for å lage det til et brødstykke som vil gi Liv.)” Og det er når Ånden og Ordet kommer sammen på Korset, det blir laget et Livets brød til deg. Det er riktig. “Og jeg har blandet det sammen, og jeg skal gå inn nå for å bake det, og gi den lille, døende gutten min der inne, som har ropt hele natten etter noe å spise, jeg—jeg må gi det til ham. Jeg vil ofre mitt, og jeg—jeg vil gi det til ham. Og så vil jeg ta ham opp i armene mine, og så vil vi begge vente på døden.”

⁹⁶ Han sa: “Men lag et lite stykke til meg først.” Er det ikke underlig at en mann ville be en døende enke om det siste lille melet hun hadde i huset, med et døende barn? Gud gjør ting så underlig! Sa: “Lag et lite stykke til meg først!”

⁹⁷ Hun tenkte: “Du vet, Bibelen sier at vi har hatt fremmede til gjester. Vi har hatt fremmede til gjester, uten å vite hva vi gjorde, viste det seg å være engler.” “Vel”, sa hun, “jeg vil gjøre det.”

⁹⁸ Og idet hun snudde seg, sa han: “For . . .” Åh, du store. Der var det, den største trøsten som noen troende noen gang kan høre: “For, SÅ SIER HERREN!” Det var Ordet hun ventet på. “SÅ SIER HERREN: ‘Krukken skal ikke gå tom, heller ikke skal karet være tørt, fram til den dagen Gud sender regn over jorden.’”

⁹⁹ Hva lærer vi der? Søk først Guds Rike og Hans rettferdighet, alle andre ting vil komme i tillegg. “Hvordan vet jeg det, broder Branham? Hvordan vet jeg det?” Det eneste jeg vet, sett Gud først og beveg deg videre. Offer! Bland oljen, bland Ordet og Ånden sammen, legg deg på Korset og si: “Her er jeg, Herre.” Sett Gud først i alt!

¹⁰⁰ “For, SÅ SIER HERREN: ‘Karet skal ikke være tørt, heller ikke skal krukken gå tom, fram til den dagen Herren Gud sender regn på jorden.’” Hun visste da at det var Guds profet som talte til henne. Åh, hvor hennes hjerte må ha hoppet! Hun løp inn og lagde det lille brødet og ga det til ham, sammen med vannet, skjelvende hender over de innsunkne kinnene, hun visste at Gud hadde kommet til hennes redning, over et lite stykke brød.

¹⁰¹ Åh, bare ta det ene lille løfte fra Gud og sett alt i orden, og legg til side, se hva som skjer! Få det hjerte . . . vantroen bort fra det. Bare ta den lille troen du har og legg den på Korset og

si: "Dette er alt jeg har, Herre. Ta det"; se hvordan det kommer tilbake: "SÅ SIER HERREN." Åh, Han er akkurat den samme i dag som Han alltid har vært. Det var det hun ventet på.

¹⁰² Kanskje det ser fryktelig mørkt ut nå, men dere vet, noen ganger har vi lært, (og jeg talte over det her om kvelden) at det alltid er mørkest før dagens frembrudd. Det er på den mørkeste tiden av natten når morgenstjernen skinner, den reflekterer solens ankomst.

¹⁰³ I Tyskland har de et maleri, de kaller det "Sky" maleriet. Det er—det er noe tilsvarende dette store maleriet av korsfestelsen i . . . i Forest Lawn i Los Angeles (det store maleriet har samme bredde som denne bygningen, de måtte bygge en bygning rundt det maleriet; mange av dere har sett det). Men dette i Tyskland heter, "engelen . . ." eller "Skyfull Dag", tror jeg den heter. Og når du står et stykke på avstand fra det og ser på det, åh, så ser det gruffullt ut, ser ut som truende skyer som samles med hverandre, slik som det, idet lyset reflekteres på det. Og ser ut som skyene beveger seg, siden maleriet er lagd på en måte for å reflektere lyset, få det til å se ut som skyer, en truende storm som kommer for å ødelegge alt. Og så forteller guiden deg: "Gå nærmere og bare fortsett å se på det." Og når du kommer veldig nær det, så er det ikke skyer, det er englevinger som slår sammen, fryder seg. Det er en velsignelse i forkledning.

¹⁰⁴ Kanskje sykdommen din i kveld, kanskje ditt offer for å komme ut hit bare var en velsignelse i forkledning. Guds Engler er her til stede for å forene sine vinger og fryde seg, for det er skrevet i Skriften at: "Himmelens Engler fryder seg når én synder omvender seg." Tenk på det. For: "SÅ SIER HERREN, Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Hans nåde kan ikke gå tom. Og Han er villig til å gi deg hva enn ditt hjerte begjærer.

¹⁰⁵ La oss nå be et øyeblikk, mens vi har våre hoder bøyd i bønn. Og jeg håper at dere forblir i en bedende holdning. Er det noen her nå (med deres øyne lukket og deres hoder bøyd mot støvet dere ble tatt fra; og hvis Jesus drøyer, vender du tilbake til støvet) og du ikke er frelst, vil du bare løfte opp din hånd så mye og si: "Broder Branham, livet mitt har vært ulykkelig også, og jeg er ikke frelst. Husk meg i dine bønner i kveld, broder, jeg vil løfte opp min hånd"? Er den personen her inne, gutt, jente, mann eller kvinne, som ikke er frelst? Jeg vil ikke be dere om noe mer, bare om å løfte opp din hånd nå slik at jeg kan be for deg.

¹⁰⁶ Til høyre for meg, Gud velsigne deg, Gud velsigne deg, Gud velsigne deg, og du og du. Noen andre steder, langt bak bakerst, et sted her i midtgangen, bare løft opp din hånd. Ingen ser på, bare la meg og Den Hellige Ånd se på. Nå, Gud velsigne deg, Gud velsigne deg. Det er bra.

¹⁰⁷ Noen andre i midtgangene, løft opp din hånd, si: “Broder Branham, jeg er ikke en kristen. Jeg—jeg har bedrøvet Den Hellige Ånd så langt bort fra meg at Han ikke engang plager meg noe mer. Men egentlig så vet jeg at jeg lever galt. Jeg vet at jeg aldri har blitt født på ny av Den Hellige Ånd. Jeg vet at jeg—jeg ikke holder mål. Jeg har ikke noen . . . Jeg har ikke bekjent alle mine ting. Jeg har ikke oppfylt alle Guds krav.”

¹⁰⁸ Kanskje du er syk. Det vil ikke bli til noe før du møter Guds krav. “Broder Branham, jeg har bekjent kristendommen i lang tid, men faktisk har jeg alltid tvilt på Guddommelig helbredelse. Jeg—jeg har liksom lurt på om denne Hellige Ånd var rett.” Åh, kjære søster, eller kjære broder, du kan aldri få noe fra Gud på den måten. Nei. Du må oppfylle ethvert krav, og så være sikker på at du står rett med Gud. Ta så Hans løfte og hold fast ved det.

¹⁰⁹ Til venstre for meg, kunne det være noen der borte? Noen av dere unge bak der på akkurat samme måte, hvis du ikke er en kristen, løft opp din hånd og si: “Husk meg, broder Branham.” Gud velsigne deg, jeg ser hendene deres, langt bak i, bakerst bak, jeg ser deg, dame; bak her, ja. Over, langt over her, ja, den lille jenta. Ja, ja Herren velsigne dere alle der borte. Det er fint.

¹¹⁰ Nå, jeg lovet dere her ute at det var alt jeg ville be dere om, bare å løfte deres hender. Nå skal vi be. Og før vi gjør dette nå (etter at vi fikk synderne med løftede hender, noen og tjue eller tretti), hvor mange er syke, vil du løfte din hånd og si: “Husk meg, broder Branham, i bønnene dine, at Gud må se i nåde til meg og helbrede meg?” Jeg anslår at det er to hundre eller flere av dem. Ja vel.

La oss be.

¹¹¹ Vår Himmelske Far, det er så stor nåde å få komme til Deg med disse bønnebegjærene. [Tomt område på lydbandet—Red.] “. . . og til Meg, Jeg er din Skaper.” Og de løftet opp sin hånd, så det viser at Ånd er større enn vitenskap. Far, Du sa: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først. Og alle som kommer til Meg, dem vil Jeg gi evig Liv.” Nå er de Dine, Herre. Gi dem Liv akkurat nå, der de sitter på plassene sine. Må de få Evig Liv. Må Du reise dem opp på den siste dag, presentere dem for Gud Fader i Himmelen som juveler i Menighetens krone. Gi det, Far.

¹¹² Jeg ber for disse som er syke og plagede. Mange av deres hender gikk opp i kveld, fordi at de så at en kvinne som virkelig trengte Gud; hun hadde møtt disse kritiske stundene. Uten tvil sitter det mange her på samme måte som må dø, men Gud har allerede befalt Sine profeter, og alt vil være helt i orden. Det vil virke til det gode. Hvis de er sikre på at alt er helt i orden, da er de sikre på Gud. De er sikre på at Han holder Sitt løfte. Så, Far, vi ber om at Du må ta hånd om dem i kveld, som Dine elskede,

syke barn; og vil helbrede deres lidelser og gi dem kraft og nåde og tro. Gjør det, Far.

¹¹³ Velsign alle forkynnerne som er her i kveld, Dine kjære profeter. Vi ber om at Du må salve dem, Herre, og må det være de som velsigner hjemmene til disse menneskene, slik at det vil være Livets Brød i hjemmene deres så lenge de lever. Må karet deres aldri gå tørt, eller krukkene bli tomme. Må det finnes åndelig brød i enhver menighet over hele dette landet, Herre, som vil livnære de hungrige som lider nød. Gi det, Herre.

¹¹⁴ Vi elsker Deg. Og vi vet at Du elsket oss først, for da vi ennå var syndere, døde Kristus for oss, den Uskyldige for de skyldige, for å være forsoningen for våre synder, for å forlike oss tilbake til Gud; da vi var fortapte og villfarne, uten Gud eller Hans Sønn, fra Edens hage, fra overtredelsene til våre fedre som brakte oss inn i syndens kaos. Og Jesus elsket oss så høyt at Han kom ved Guds vilje og gjenløste oss tilbake til Gud, gjennom ofringen av Sitt eget liv på Golgata. Takk, Far, for all Din godhet.

¹¹⁵ Vi lever i endetidens skygger. Det blir kanskje ikke en kveld i morgen. Jeg vet ikke, Herre, det er opp til Deg. Men mens det ennå er mulig for at noen kunne komme inn i kveld, Far, så ber jeg om at Du må sende Den Hellige Ånd.

¹¹⁶ Du sa: "Som det var i Sodomias dager, slik skal det være i Menneskesønnens komme." I Sodomias dager hadde de tre menneskegrupper: synderen, det lunkne menighetsmedlemmet og de Utvalgte (kalt ut); sodomittene og lotittene og Abrahams (kalt ut av verden). Sodomittene mottok to forkynnere med et viktig budskap. Og Abrahams gruppe mottok et tegn, og tegnet var en mann med støv på klærne, som kjente Abraham, som var en fremmed; kjente hans kone, Sarah, hva navnet hennes var; og fortalte Abraham med ryggen vendt mot teltet der Sarah var: "Hvorfor lo hun?" Å Gud, må menigheten våkne opp og se! Som Jesus sa: "Som det var i Sodomias dager, slik skal det være i Menneskesønnens komme." Den samme Gud ville vise Seg i Sitt Menighetslegeme og ville vise det samme tegnet. Gi det igjen i kveld, Herre. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham

Bare tilbe Ham ydmykt i Ånden nå.

Fordi Han først elsket meg

Og kjøpte min frelse

På Golgatas tre.

¹¹⁷ Åh, etter et budskap, føler dere ikke at dere bare er skrubbet rene? Bare Den Hellige Ånd som renser ditt hjerte fra all vantro, setter deg rett tilbake på sporet med Gud igjen. Åh, nå er det tid for å tilbe Ham. Budskapet er over, så la oss bare tilbe Ham en gang til i denne sangen, idet vi synger *Jeg elsker Ham*. Alle sammen, bare rolig og ydmykt nå. Lukk øynene dine og bare se med dine åndelige øyne mot Ham, se hva Han gjorde for den

enken. Du er like kjær for Ham som den enken, Han har bevart livet ditt også. Elsker du Ham ikke?

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

Den store Lege nå er nær,
 Den medfølende Jesus,
 Han får det triste hjertet til å glede seg,
 Intet annet navn enn Jesus.

Skjønneste tone i serafers sang,
 Skjønneste navn på jordisk tunge,
 Skjønneste sang noen gang sunget,
 Åh, Jesus, kjære Jesus.

118 Mens han spiller den mykt på orgelet. [Broder Branham begynner å nynne *Den store Legen*—Red.] Når jeg hører den sangen, minner det meg om en ting. For en stund siden i Ft. Wayne, Indiana, var det en ung Dunkard-jente som satt og spilte på pianoet. Hun var ikke pinsevenn, men hun hadde langt, vakkert, oppsatt hår. Og jeg skulle be for de syke, og den første i køen var en liten gutt, han var forkrøplet, et poliotilfelle. Og jeg plukket opp den lille gutten fra søsterens armer og holdt den lille gutten, og jeg sa: “Sannelig, den store Legen er her, som kjenner alle hjerters hemmeligheter.”

Og jeg sa: “Tror dere det?” til en forsamling på flere tusen mennesker.

119 “Ja”, alle sammen trodde det. Men de var liksom litt nølende, var den første møtekvelden, og de var . . . Budskapet var vanskelig for dem å forstå.

120 Og jeg sa: “Tror dere at Herren Jesus kan fortelle meg hvem denne lille gutten er, og hva navnet hans er? Ville dere tro? Ville det være den samme Engelen som møtte Abraham, som visste hva Sarah . . . Ville det være den samme Jesus som kjente Natanael da han kom, som kjente Peter og kalte ham ved navn, fortalte kvinnen ved brønnen og alle disse tingene? Ville det være den samme Jesus?” Alle løftet opp hendene sine, de trodde det ville være det.

121 Og Den Hellige Ånd begynte å åpenbare dette. Og da Han gjorde det, hoppet den lille gutten ut av armene mine, løp ned og hoppet ned fra plattformen. Moren besvimte i stolen som stod rett foran den lille gutten. Og den lille gutten løp opp og ned. Amish-jenta, eller Dunkard var det, spilte piano, hun ble helt hvit, hoppet opp midt i—i møtet, og håret hennes falt nedover ryggen hennes. Hun var kledd i en hvit kjole. Hun så ut som en engel. Og hun begynte å synge den i ukjente tunger. Og da hun gjorde det, spilte pianoet videre uten å miste en note:

Den store Lege nå er nær,
Den medfølende Jesus,
Han får det triste hjertet til å glede seg,
Intet annet navn enn Jesus.

¹²² Folket flokket seg rundt alteret og gråt og falt ned i midtgangene og ropte: "Gud se i nåde til meg!" Åh, hvilket møte det var!

¹²³ Den store Legen er fremdeles her. Han har ikke sviktet. Han kan aldri svikte. Nå, hvor mange her inne tror det oppriktig, av hele ditt hjerte, og du er her i kveld med forventninger om å bli helbredet ved Guds kraft?

¹²⁴ Hvis det er noen i bygningen jeg kjenner, bortsett fra disse rett her, disse guttene som sitter her, tre av dem som jeg snakket med her om dagen i en privat samtale, fra Arkansas; broder Pat Tyler som er en omvendt gangster; broder Williams som sitter rett der; og så langt som jeg kan . . . og broder Gene Goad, kameraten min, sitter rett her. Og jeg antar at det er alle jeg ser i bygningen som jeg kjenner på dette tidspunktet, men det er slik jeg kjenner disse menneskene som sitter her.

¹²⁵ Nå, jeg har stått med Koranen i den ene hånden og Bibelen i den andre foran hundre tusen og sagt at "den ene må være rett, og den andre må være feil". Og den kristne religion er den eneste blant alle religionene; og Full Gospel er den eneste gruppen blant dem som kan bevise at Jesus Kristus fremdeles lever. Resten av dem har teologi, og de vil fortelle deg om det: "Vi har like så mye psykologi." Muhammedanerne sier: "Vi har like så mye psykologi. Vi kan rope like høyt over profeten vår som dere kan over deres Jesus. Men profeten vår har aldri lovet oss noe. Deres Jesus lovet dere at Han ville oppstå fra de døde, og de tingene som Han gjorde ville dere gjøre også, fordi Han ville leve i dere. Nå sier dere at profeten vår er død der ute i graven, og dere har en oppstanden Jesus. La oss se Ham handle." De vil sette . . . ikke . . .

¹²⁶ Du kan leke rundt her med noen av disse teologene, om noen greske ord eller noe som du er like forvirret over selv, men prøv aldri å komme med det i en konfrontasjon med noen av de menneskene. Du bør ha det du snakker om. Og du bør vite. Det er grunnen til at det er vanskelig å få misjonærer over dit. De vet hva de snakker om. Og du bør vite det, for de kommer til å la deg måtte svare for det.

¹²⁷ Men jeg er så takknemlig i kveld over å vite, venner, at vår Jesus (og ethvert løfte Han har gitt) er Sannheten. Hvis jeg kunne helbrede noen her, ville jeg gjøre det; hvis jeg ikke ville gjøre det, ville jeg vært en hykler. Men jeg kan ikke det. Men Gud har gitt en gave til menigheten, slik Han lovet.

¹²⁸ For i Luthers dager levde vi ved rettferdiggjørelse. I Wesleys dager levde vi ved helliggjørelse, menigheten kom i mindretall.

Under pinsetiden har vi levd ned gjennom Dåpen i Den Hellige Ånd og restaurasjonen av gavene. Nå er vi virkelig i mindretall, Guds Sønnns komme. *Her* trodde de ved tro; *her* ropte de under helliggjørelse; *her* talte de i tunger som en gave; men *nå* det negative og positive, og toppen kommer ned på pyramiden, og det er endetiden, når Kristus og Hans Menighet er så like hverandre at det kommer til å kalle de døde fra metodistene, lutheranerne og alle de bak der, og det vil bli en oppstandelse. De som falt i søvn i den første, andre, tredje, fjerde, femte, sjette og syvende vakt, vil oppstå en av disse dager for å møte Jesus i skyene. Tiden har kommet, venner, Herrens Komme er for hånden.

¹²⁹ Vi ser på Jerusalem og ser at jødene ble forblindet for vår skyld. Fikentreet skyter knopper. Han sa: "Og de andre trærne." Billy Graham har skapt en—en vekkelse blant de denominelle. Oral Roberts har skapt en vekkelse blant pinsevennene. Og nå har Jesus, Guds Sønn, kommet inn i denne levningen, for å trekke folket til Toppsteinen, for å bringe Guds Sønn tilbake, for å fullføre det hele for Herren Jesu Komme. Han sa: "Som det var i Sodomas dager, slik skal det være ved Menneskesønnens Komme."

¹³⁰ Jeg skal snu ryggen til dere, ikke bare for at dere skal se. Husk nå, det var ikke mannen. Mannen som satt der var bare litt kalsium, kalium og petroleum, seksten grunnstoffer fra verden som Gud: "Puh!" blåste sammen og trådte inn i det og levde.

¹³¹ Jesus Kristus var det samme. Han var Guds Sønn. Han var Gud manifestert i kjød, men hans kjød var menneske, Hans Ånd var Gud. Så lovet Han i de siste dager at Han ville komme inn i Sin Menighet. "En liten stund og verden ser Meg ikke lenger; men dere skal se Meg, for Jeg vil være med dere, til og med i dere. De gjerninger Jeg gjør, skal dere gjøre også." Skjønner? Nå er den store Legen her.

¹³² Han sa, nå: "Sodomas og Gomorras tegn." Nå, hva er det? Se på avisene våre: "Homoseksualitet, perversitet har økt med førti prosent de siste ti årene." Jordskjelv på forskjellige steder, alle slags tegn på Kommet. Menigheten faller ifra, endetiden er her.

¹³³ Nå viser Gud Sine tegn også, slik vi har forkynt om. Nå, hvis denne Bibelen er sann, noe Den er, jeg er rede til å dø for det formålet. Bibelen er sann. Jesus Kristus lever. Vi er Hans Menighet, fylt med Hans Ånd, da vil Hans Liv i oss frembringe det samme Livet som Han levde i Guds Sønn, hvis Den Hellige Ånd—Den Hellige Guds Ånd lever i oss.

¹³⁴ Til Guds ære og for menighetens skyld og for din sykdom, du som er syk og plaget, berør kanten av Hans kledning, og se om du kan få Ham til å si gjennom meg, som Hans tjener, kalle deg slik Han gjorde med kvinnen som rørte ved Hans kledning. Må Herren gi det. Ville det få deg til å ha stor tro og ta imot din helbredelse? Hvor mange tror at de kunne ta imot sin helbredelse

hvis Gud ville kalle deg slik som det, eller se Ham kalle? Løft din hånd. Herren gi det.

Fortsett å spille den *Store Legen*, vil du det? Jeg føler meg ledet til å gjøre det.

¹³⁵ Jeg vil henvende meg til vennene mine igjen her i kveld, bare for å se på dere. Brødre, jeg prøver ikke . . . til dere . . . Gud er mitt vitne, broder David. Akkurat som jeg så visst har gjort det klart for folket at det ikke er meg. Jeg har ingenting med det å gjøre. Jeg er bare . . . Gud måtte bruke noen. Han har . . . Og ingen hender er verdige, men Gud gjør dem verdige. Ser dere, Han—Han—Han utvelger før verdens grunnleggelse, for at Hans formål skal skje, og det må skje, det må bli utført.

¹³⁶ Menigheten kommer til å være der uten flekk og lyte. Guds nåde vil gjøre det. Det vil måtte, det vil kreve nåde. Slik Han snakket med Abraham da Sarah tvilte på Ham. Vel, akkurat da ville Han ha drept; Han ville ha drept Sarah akkurat da for å ha tvilt, for det er den verste synden som finnes, er vantro og den eneste synden. Og hun tvilte og lo inni seg da Engelen skjelnet henne gjennom teltet. Er det riktig? Men hvorfor kunne Han ikke ta Sarah? Fordi hun var en del av Abraham, måtte Han ha tatt Abraham også. Og vi er en del av Jesus når vi er i Kristi Legeme. Vår vantro er unnskyldt hvis vi gjør det uvitende slik hun gjorde det, for hun var redd.

¹³⁷ Tror dere at noe kommer til syne på plattformen? Åh, jeg skulle ønske jeg kunne forklare dette. Jeg må snu meg. Jeg ser en kvinne som har en hudirritasjon, du rorte ved Ham. Det vil forsvinne fra deg, for det er helt Lyst rundt deg. "Hvis du kan tro, er alle ting mulig." Tro nå.

¹³⁸ For at dere kan se at det ikke er psykologi, lesing av tankene deres, vil jeg snu ryggen mot dere. Hva med oppe i denne seksjonen? Dette ble gjort en gang i Angeles Temple, søster. Broder David, du husker det. Nå er jeg bare . . . slik at dere kan se, jeg snakker til dere, det viser at jeg ikke har noen kontakt med mennesker der. Selvfølgelig, dere—dere forstå- . . . Jeg vet at dere forstår. Skjønner? Men jeg ber om at Guds nåde skal gjøre noe slik at folket kan forstå.

¹³⁹ Ja, jeg ser en ung person, ung jente. Hun kommer langt herfra, hun er ikke fra dette distriktet. Hun er fra et distrikt som er regnfullt og har en masse trær og mose, hun er fra Oregon. Hun har epileptiske anfall. Hun sitter der ute. Tror du at Jesus Kristus vil gjøre deg frisk? Tar du imot det for henne? Reis deg opp, søster. Gå hjem, og jeg irrettesetter djevelen. Tror du av hele ditt hjerte? Ja vel.

¹⁴⁰ I raden midt i her, må noen ha tro. Tvil ikke. Jeg vil snakke med deg, broder Schultz, slik at du kan se at jeg snakker med deg. Jeg lar noen være der . . . Det er ingen bønnekort, så det er bare—det er bare enkelt da, tar ingen opp, men slik at de kan se.

141 Ja, det er en ganske tynn kvinne, hun har kreft. Hun hadde time på sykehuset i dag. Hun sitter foran her, ganske tynn kvinne. Navnet hennes er frøken Peterson. Skjønner? Ja vel, dame, ha tro til Gud. Må Himmelen Gud drepe den djevelen til den ikke engang vil kunne sees av noen andre. Tror du på Guds Sønn? Tror du på Ham av hele ditt hjerte? Bare ha tro til Ham, det er alt du trenger å gjøre. Ja vel.


142 Er dere alle sammen klare til å tro borte på *denne* siden? La meg snakke med denne forkynneren her. Tror du av hele ditt hjerte? Jeg håper noen der borte gjør det også. Hm-hmh. Slik at du kan vite at jeg snakker med deg. Men se Guds kraft overskygge alle mentale ting, går inn i den åndelige verden . . . åndsverdenen.

143 Ja, bak meg er en—en kvinne, og hun vet ikke hva som feiler henne. Hun er . . . Åh, den stakkars kvinnen! Hun har hatt en, to, tre, fire, fem operasjoner. De vet ikke hva det er. Legene vet ikke hva det er. Hun er blitt sendt hit til Arizona for å hvile. Hun er fra Louisiana, navnet hennes er fru Pearson. Ja vel, fru Pearson, ett eller annet sted bak meg, reis deg opp, se på meg. Tror du at jeg er Guds profet? Jeg kjenner deg ikke. Hvis det er riktig, vink med hånden din. Vi er—vi er fremmede for hverandre. Det som ble sagt er sant. Er det riktig? Legene vet ikke hva som feiler deg. Det er nervene dine. Bli helt rolig, ha tro, og du vil gå hjem frisk. Ha tro på Gud! Tror du at Guds Sønn stod opp igjen?

144 Nå, hva med noen på *denne* siden? Er dere alle klare til å tro bak her? Pat, er du glad for at du er en kristen? Er det ikke fantastisk å ha kommet ut av det livet du levde og være en kristen?

145 Her er en dame. Det er en kvinne, en mann og et barn. Damen er i kontakt med Gud. Hun er bak meg. Og hun har ett eller annet slags mageproblem, og hun—hun får en svakhet etterpå. Hun er ikke herfra heller, hun er fra et ørkenlignende distrikt, men hun er fra Kansas. Mannen hennes er en forkynner. Det er henne som sitter rett der. Jeg kjenner deg ikke. Hvis det er rett, dame, vink med hendene dine slik som *dette*. Ja vel, sir. Ja vel, gå hjem, tro på Herren Jesus Kristus og bli frisk. Tror du på Herren?

146 Over hele bygningen nå, tror dere på Herren? Ja visst, Han er her! Jesus Kristus, den samme i går, i dag og for evig. Den samme Gud som kunne vise Elias hvor den enkekvinnen var. Den samme Gud kan vise meg hvor du sitter og ber, for det er Jesu Kristi Ånd, den samme i går, i dag og for evig. Tror dere det? La enhver person her inne legge hendene på hverandre, mens jeg ber i helhet for dere akkurat her, og tro, slik at dere kan vite at dere tar del i det, hver enkelt av dere. Dere er troende, er dere ikke? Hvis dere er, si: "Amen." [Forsamlingen sier: "Amen!"—Red.] I Guds Nærvær, i det ufeilbarlige bevis på Jesu Kristi oppstandelse, legg hendene på hverandre og be for hverandre.

¹⁴⁷ Vår Himmelske Far, jeg gir denne ventende forsamlingen til Deg. Må alle disse menneskene, som har omvendt seg fra syndene sine, finne et godt menighetshjem. Må de, Herre, som er syke, bli helbredet. Må satans makt bli brutt over deres liv akkurat nå, idet jeg irttesetter djevelen og ber om at Jesu Kristi Kraft må komme over denne forsamlingen og ta enhver sykdom, enhver plage, enhver lidelse, enhver tvil. Driv det bort fra dem, Herre, og helbred dem. I Jesu Kristi Navn, Guds Sønn, ber jeg om det. 

ELIAS OG MELOFFERET NOR60-0310
(Elijah And The Meal-Offering)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk torsdag kveld den 10. mars, 1960, i Madison Square Garden i Phoenix, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org